

РЕШЕНИЕ

№ 155

гр. Шумен, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XV-И СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламена К. Недялкова

при участието на секретаря Ц. В. К.
като разгледа докладваното от Пламена К. Недялкова Административно наказателно дело № 20223630202143 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление №1729а-0001 от 25.08.2022 год. на Директора на ОДМВР – гр.Шумен, с което на основание чл.36 ал.2, във вр. с чл.53 ал.1 от ЗАНН и чл.209а ал.1 от ЗЗ, във вр. с чл.63 ал.4 от ЗЗ, във вр. с т.7, част I от Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на министъра на здравеопазването на Т. М. М. с ЕГН***** от с.Салманово, обл.Шумен са наложени пет административни наказания “глоба” всяко в размер на 300 /триста/ лева. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление, като в жалбата си излага конкретни мотиви. Намира издаденото НП за неправилно, незаконосъобразно и противоконституционно, издадено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Излага доводи, че заповедта на министъра не е нормативен акт, счита същата за нищожна, поради което не пораждала права и задължения, както и противоконституционна, тъй като нарушавала чл.29 ал.2, чл.30 ал.1 и чл.32 ал.1 от Конституцията на Република България. Също така изискването за носене на маски било в грубо противоречие чл.1, 2 и 5 от Конвенцията за правата на човека и биомедицината. Счита, че представените видеозаписи от охранителните камери на търговските обекти също за противоконституционни, съобразно чл.32 ал.2 от Конституцията. В съдебно заседание се явява лично и с упълномощен представител – адв. Н.Л. от САК. Процесуалният представител поддържа депозираната жалба и изложените в нея доводи. В хода по същество и в депозираната писмена защита излага допълнителни доводи. Счита, че процесната Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на министъра на здравеопазването, създавала задължения за собствениците и управителите на търговски обекти, поради което за да е осъществено нарушение, следва да е налице нарушаване на правила, регламентирани с техен акт. Излага доводи за незаконосъобразност на издадената заповед, тъй като тя формално била общ административен акт с разпоредби присъщи за нормативен административен акт. Намира, че фактическият състав по приемането ѝ не бил завършен, тъй като не била обнародвана в ДВ, съгласно чл.78 ал.2 от АПК и чл.5 ал.5 от Конституцията, което имало за последица неприлагането ѝ на практика. Излага доводи за нищожност на заповедта и, че в правомощията на настоящият състав в това производство е да констатира пълната незаконосъобразност на нищожния административен акт, т.е. да проведе косвен съдебен контрол. Счита, че в хода на административнонаказателното

производство е допуснато процесуално нарушение, тъй като не е съставен АУАН. Предвидената в чл.36 ал.2 от ЗАНН правна възможност административнонаказателната преписка да се образува, въз основа на прекратено наказателно производство, препратено на наказващият орган от прокуратурата, намира за неприложима, поради липса на еквивалентност между правната квалификация на прекратеното наказателно производство и образуваната преписка. Излагат се и доводи, че процесната заповед била издадена само в електронен вариант и представената по делото разпечатка на заповедта не отговаряла на изискванията на Наредбата за удостоверенията на електронен подпис в администрациите. Не било ясно дали бил спазен надлежния ред за създаване на електронния документ. Адресатите на същия, които не притежавали електронни средства не могли да се запознаят с него, поради което трябвало да бъде във вид достъпен за всички. Представената от наказващият орган разпечатка на документа не представлявало доказателство за съществуването на процесната заповед или за спазване реда за издаването ѝ, съобразно правилата на АПК и други нормативни актове, имало само информативен и пожелателен характер. На следващо място се излагат доводи, че доколкото чл.209а от ЗЗ препраща към заповедта на министъра, която предвижда конкретните противоепидемични мерки, при тяхното нарушаване била налице хипотезата на чл.31 от ЗАНН, предвиждащ налагане на глоба от 2 до 50 лева за нарушение на заповед на орган на власт. Моли да бъдат присъдени направените по делото разноски. По отношението искането на процесуалният представител на АНО да присъжда на юрисконсултско възнаграждение прави възражение за прекомерност в случай, че надвишава минималния размер.

Процесуалният представител на ОД на МВР – гр.Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61 ал.1 от ЗАНН в съдебно заседание оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено изцяло. Намира изложените доводи от страна на процесуалният представител на жалбоподателя за неоснователни. Счита, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати процесуални нарушения. Намира за правилно, че преписката е образувана, въз основа прекратеното досъдебно производство, без да е съставен АУАН, тъй като е налице идентичност между нарушенията, за които жалбоподателя е санкциониран с НП и престъплението, за което е водено ДП като разликата е в обществената опасност. Относно възраженията за характера и валидността на издадената Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на министъра на здравеопазването, намира същата за валиден общ административен акт, издаден от компетентен орган при спазена процедура по АПК, който не е бил отменен и подлежи на предварително изпълнение. Оспорва изложените твърдения, че създавал задължения за собствениците и управителите на търговски обекти. Изразява несъгласие и с довода, че е налице хипотезата на чл.31 от ЗАНН, доколкото нарушенията са установени в специален закон. Не намира за нарушени и конституционните права на жалбоподателя. Моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално допустима.

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

С решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание, на основание чл.84 т.12 от Конституцията на Република България е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020 г. до 13 април 2020г. Впоследствие срокът бил удължен до 13.05.2020г. с решение на Народното събрание от 03.04.2020 г.

Със ЗИД на Закона за здравето, обнародван в ДВ бр. 44 от 13.05.2020 г., се уреждат мерките за ограничаване на разпространението на епидемията и преодоляване на последиците от нея, които ще се прилагат на територията на страната след отмяната на извънредното положение, т.е. след 13.05.2020г.

Съгласно чл.63 ал.4 от ЗЗ (в сила от 14.05.2020 г., действала и към момента на нарушението) при обявена извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение

на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

С Решение №325 от 14.05.2020г. на Министерският съвет е обявена извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19, считано от 14 май 2020 г. до 14 юни 2020 г. и е възложено на министърът на здравеопазването по предложение на главния държавен здравен инспектор да въведе временни противоепидемични мерки за територията на страната с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите. Впоследствие многократно МС е удължавал срока на обявената извънредна епидемична обстановка като последно срокът е бил удължен до 31.03.2022г.

В изпълнение на правомощията му, предвид обявената извънредна епидемична обстановка, министърът на здравеопазването издал Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г., с която били въведени временни противоепидемични мерки на територията на Р България, считано от 01.09.2021г. до 30.11.2021г. Съгласно т.1.7, всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, между които изрично са посочени и търговските обекти, са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба. В т. I. 9 изрично са посочени изключенията от задължението по т.7.

На 30.10.2021г. около обяд в гр. Шумен бил организиран протест на граждани против въведените противоепидемични мерки и по – конкретно против задължението за носене на защитна маска в закритите обществени места и търговските обекти. С оглед осигуряване на обществения ред и безопасността на движението по време на протеста били предприети мерки за охрана, в които участвали служители от ОДМВР – Шумен, между които и свидетелите Х. Д. Б., С. С. Р. и Я. Г. А.. Протестът започнал на пл. Кристал, където няколко човека, между които и жалбоподателката говорили по мегафон и призовавали гражданите към протестни действия във връзка с противоепидемичните мерки и по – конкретно да се влиза в търговски обекти без поставена маска. Протестът продължил като участващите в него лица, вкл. и жалбоподателката, се отправили към пл. България, където спрели движението на кръговото кръстовище, след което по бул. „Плиска“ протестиращите се насочили към търговските обекти на „Кауфланд“, „Практикер“, „ДМ“, „Уайкики“, намиращи се на бул. „Симеон Велики“ като последователно влизали в обектите без поставена защитна маска на лицето, демонстративно обикаляли целия обект след което излизали. Продължили в посока кооперативния пазар, където по същия начин влезли без маски в търговските обекти на „Юск“, „Хепи бай“ и „Лидл“, демонстративно ги обиколили и излезли. Поведението на протестиращите било заснето от намиращите се в търговските обекти камери за видеонаблюдение.

Във връзка с извършените действия от протестиращите било образувано ДП №1089/2021г. по описа на РУ – Шумен за извършено престъпление по чл.355 ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК и по чл.325 ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК. В хода на досъдебното производство предмет на разследване са били и действията на жалбоподателката. С постановление от 03.06.2022г. на Районна прокуратура – Шумен, наказателното производство е прекратено на основание чл.24 ал.1 т.1 от НПК, във вр. с чл.9 ал.2 от НК като наблюдаващият прокурор приел, че извършеното от жалбоподателката деяние формално осъществява състава на престъплението по чл.355 ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК, но е малозначително по смисъла на чл.9 ал.2 от НК. Материалите от досъдебното производство били изпратени на директора на ОДМВР – Шумен, с оглед реализиране на административно-наказателната отговорност на лицето.

На 25.08.2022 год. директора на ОД на МВР – гр.Шумен издал наказателно постановление №1729а-0001, с което на основание чл.36 ал.2, във вр. с чл.53 ал.1 от ЗАНН и чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с чл.63, ал.4 от ЗЗ, във вр. с т.7, част I от Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на министъра на здравеопазването на Т. М. М. са били наложени пет административни наказания „глоба“ всяко в размер на 300 /триста/ лева, за това, че на 30.10.2021г. се е намирала в закрити обществени места, а именно – магазини „Кауфланд“, „Практикер“, „Юск“, „Хепи бай“ и „Лидл“, без поставена защитна маска за лице, която да покрива носа и устата, с което в условията на обявена извънредна епидемична обстановка не е изпълнила противоепидемична мярка по чл.63 ал.4 от ЗЗ, въведена с т.7, част I от

Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на министъра на здравеопазването. НП ѝ е връчено лично на 24.09.2022г.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, от разпита в съдебно заседание на свидетелите Х. Д. Б., С. С. Р. и Я. Г. А., присъединените на основание чл.283 от НПК писмени доказателства, както и приобщените веществени доказателства - дискове със видеозаписи от охранителни камери, инсталирани в магазини - „Кауфланд“, „Практикер“, „ДМ“, „Уайкики“, „Юск“, Хепи бай“ и „Лидл“.

При преценка на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства съдът намира, че напълно следва да бъдат кредитирани показанията на свидетелите Х. Д. Б., С. С. Р. и Я. Г. А.. Същите са еднопосочни, последователни, кореспондират помежду си и се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал. Подкрепят изложената в НП фактическа обстановка и не са противоречиви по отношения основните факти обуславящи съставомерността на нарушенията от обективна страна. Същите са очевидци на действията на жалбоподателката и изясняват факти и обстоятелства във връзка с възприетите от тях действия на лицето. Освен това няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на тези свидетели, или да сочат на наличието на мотив да набедят жалбоподателката в нарушение, което не е извършила. Показанията им изцяло кореспондират и с приобщените записи от охранителни камери, инсталирани в търговските обекти.

При преценка на приобщените веществени доказателства по делото - дискове със видеозаписи от охранителни камери, съдът съобрази обстоятелството, че същите следва да се третират като веществени доказателства по смисъла на чл.109 ал.1 НПК, тъй като имат качеството на предмет, върху който има следи от нарушението, поради което без съмнение могат да се ползват. В тази връзка съдът съобрази константната съдебна практика на ВКС по този въпрос, съгласно която случайно създадените фотоснимки, диапозитиви, кинозаписи, видеозаписи и пр., които отразяват или съдържат информация за обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл.102 НПК, могат да се ползват като веществено доказателство по смисъла на чл.109 ал.1 от НПК и не бива да се смесват със съответните веществени доказателствени средства, визирани в разпоредбата на чл.125, ал.1 НПК. В този смисъл е Решение №390/02.10.2009 год. по н.д. №393/2009 год., II н.о. и др.

Изложеният в жалбата довод, че видеозаписите от охранителните камери на търговските обекти били противоконституционни, съобразно чл.32 ал.2 от Конституцията, съдът намира за неоснователен. Посочената разпоредба от Конституцията гласи следното: „Никой не може да бъде следен, фотографиран, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи.“ В търговските обекти има поставени табели, че обектът е под видеонаблюдение, поради което записите, които се изготвят от камерите са направени със знанието на лицата посещаващи обектите и не противоречат на Конституцията.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, от правна страна следното: В хода на административно – наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване на правото на защита на санкционираното лице. Наказателното постановление е издадено от оправомощено за това длъжностно лице, в рамките на определената му компетентност и е било надлежно връчено на жалбоподателката. Наказателното постановление е било издадено в шестмесечния преклузивен срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН и съдържа всички минимално изискуеми реквизити. Вменените във вина на жалбоподателката нарушения са индивидуализирани в степен, позволяваща ѝ да разбере в какво е обвинена и срещу какво да се защитава.

Съдът намира за неоснователни изложените доводи за допуснато процесуално нарушение в хода на административнонаказателното производство, поради обстоятелството, че не е започнало със съставяне на АУАН, както и за неприложимост на предвидената в чл.36 ал.2 от ЗАНН правна възможност административнонаказателната преписка да се образува, въз основа на прекратено наказателно производство, поради липса на еквивалентност между правната квалификация на прекратеното наказателно производство и образуваната преписка.

Съгласно чл.36 ал.2 от ЗАНН без приложен АУАН административнонаказателна

преписка не се образува освен в случаите, когато производството е прекратено от съда или прокурора, или прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган.

В конкретният случай НП е издадено при условията на чл. 36 ал. 2 от ЗАНН НП, въз основа на постановлението на прокурора за прекратяване наказателното производство по ДП №1089/2021г. по описа на РУ – Шумен водено за извършено престъпление по чл.355 ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК и по чл.325 ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК, поради което не е необходимо съставянето на АУАН. Административнонаказващият орган изрично е посочил, че НП се издава в административнонаказателно производство, образувано по реда на чл.36 ал.2 от ЗАНН, въз основа на прокурорското постановление за прекратяване на наказателно производство. От мотивите на постановлението за прекратяване се установява, че обект на разследване са били и действията на жалбоподателката, посочена е правната квалификация на осъщественото от нея деяние – чл.355 ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК и основанията за прекратяване. Наблюдаващият прокурор е приел, че извършеното от жалбоподателката деяние формално осъществява състава на престъплението по чл.355 ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК, но е малозначително по смисъла на чл.9 ал.2 от НК. В Наказателния кодекс има редица примери, при които едно изпълнително деяние може да бъде както престъпление, така и административно нарушение. Анализът на съдържанието на НП, на фактите по досъдебното производство и на събраните доказателства, сочи на правилно приложение от наказващия орган на процесуалните правила по чл.36 ал.2 от ЗАНН. Последният, получавайки материалите от РП – Шумен и преценявайки, че не са отпаднали условията за административно наказване на деца, е процедирал правилно по специалния ред на чл.36 ал.2 от ЗАНН, с оглед на което липсват съществени нарушения на процесуалните правила в това отношение. Спазен е законоустановеният 6-месечен срок за издаване на наказателното постановление. Постановление за прекратяване на досъдебното производство е заведено в ОДМВР – Шумен на 15.06.2022г. и от тогава е започнал да тече 6 месечния срок за издаване на наказателно постановление. Същият е изтекъл на 15.12.2022г., а наказателното постановление е издадено на 25.08.2022г.

Съгласно разпоредбата на чл.63 ал.4 от ЗЗ /в сила към датата на извършване на деянието и към настоящия момент/ при обявена извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

В тази връзка със Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на Министъра на здравеопазването и по-конкретно в т. I. 7 на същата е въведено задължение за всички лица, считано от 01.09.2021г. до 30.11.2021г., когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, между които са посочени и търговските обекти, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба. Изключенията от задължението по т. 7 са изрично посочени в т. I. 9, а именно за: а) клиентите в местата за хранене и в питейните заведения, когато се допускат посещенията в тях; б) спортуващите на открито и закрито за времето на физическата дейност; в) участниците в конгресно-конферентни мероприятия, брифинги, пресконференции и семинари по време на изказване (лекция, презентация и др.) при спазване на физическа дистанция от 1,5 м. от останалите участници; г) участниците (водещи и гости) в телевизионни предавания при спазване на физическа дистанция от 1,5 м. от останалите участници; д) децата до 6 годишна възраст.

Посочената заповед представлява общ административен акт, издаден в неотложен случай, съобразно разпоредбата на чл.73 от АПК и доколкото целта на процесната Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. е била осигуряване на живота и здравето на гражданите, посочената разпоредба позволява издаването ѝ без да бъдат спазени някои от разпоредбите на АПК, свързани с уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. Публикувана е на интернет страницата на Министерството на здравеопазването, съгласно изискванията на чл.63 ал.11 от ЗЗ /в редакцията ѝ към датата на издаване на заповедта/ и подлежи на предварително изпълнение. Ноторно известен факт е,

че в хода на изпълнението на акта чрез средствата за масово осведомяване бяха оповестени съображенията за неговото издаване. Процесната заповед не е била отменена при упражнен съдебен контрол по реда на АПК, както и не е било спряно нейното предварително изпълнение. Видно от изисканите и приобщени по делото справки от Министерство за здравеопазването срещу Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. е била подадена една жалба, въз основа на която е било образувано АД №10176/2021г. по описа на АССГ. С определение №7977/1210.2022г., влязло в законна сила на 14.01.2023г., състав на АССГ оставил жалбата без разглеждане и е прекратил производството по делото. По време на извършване на вменените нарушения /30.10.2021г./ заповедта е действала, тъй като е била отменена със Заповед № РД-01-968/26.11.2021г. на министъра на здравеопазването. Заповед № РД-01-968/26.11.2021г. преустановява действието на Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. занапред, считано от 01.12.2021г. като не отрича правомерността на наредените и прилагани до този момент мерки в периода на действие на отменения акт.

Законосъобразността на актът, с който са били въведени противоепидемични мерки, както и законосъобразността на самите мерки, настоящият съдебен състав намира, че не може да бъде предмет на съдебен контрол в настоящото съдебно производство, тъй като самата заповед, с която са въведени, като общ административен акт, подлежи на самостоятелно обжалване по реда на АПК, съгласно чл.63 ал.10 от ЗЗ /в редакцията й към датата на издаване на заповедта/. В настоящото производство по установяване на вмененото нарушение, съдът преценява доколко е установен фактът на неизпълнение и не може да подлага на преценка съответствието на противоепидемични мерки или валидността на акта, с който са въведени, с оглед установения ред и форма на неговото издаване. От своя страна адресатът на тези задължителни предписания не може да предявява възражения в производството по ЗАНН, като се позовава на допусната незаконосъобразност на издадения акт, а следва да търси защита по друг процесуален ред и в друго производство – това по АПК, в хода на което да се преценят редица обстоятелства, включително и дали са били налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта, спазен ли е надлежния ред и форма за издаването й, съобразно вида на документа - електронен или не. В тази връзка съдът намира за неоснователни изложените доводи, че в правомощията на настоящия състав в това производство е да проведе косвен съдебен контрол и да констатира пълната незаконосъобразност на нищожния, според процесуалния представител на жалбоподателката, административен акт.

Наказващият орган е приложил в административнонаказателната преписка разпечатка на хартиен носител на постъпилата в ОДМВР – Шумен по ел.поща Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. във формат pdf файл, поради което не е налице ненадалежно окомплектоване на преписката, водещо до незаконосъобразност на издаденото НП. Доколкото посочената заповед представлява общ административен акт, издаден по реда на чл.73 от АПК, разпоредбата на чл.78 ал.2 от АПК за обнародване в Държавен вестник е неприложима. Заповедта е публикувана и интернет страницата на Министерството на здравеопазването, каквото е изискването на чл.63 от ЗЗ, поради което изложеният довод, че приложената от наказващия орган разпечатка на хартия създавала привидно внушение за съществуването на такава заповед е несъстоятелен.

Съдът намира за неоснователни и изложените доводи, че издадената заповед била противоконституционна, тъй като нарушава чл.29 ал.2, чл.30 ал.1 и чл.32 ал.1 от Конституцията на Република България. Взираните разпоредби регламентират правото на лична свобода и неприкосновеност, правото на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния живот и срещу посегателство върху честта, достойнството и доброто име на гражданите, както и че никой не може да бъде подлаган на медицински, научни или други опити без неговото доброволно писмено съгласие.

По искане на президента на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 63, ал. 2-7 от ЗЗ, поради противоречие с чл. 57, ал. 3, чл. 61, чл. 4 и чл. 8 от Конституцията е било образувано конституционно дело № 7/2020 г., по което е поставено Решение № 10 от 23 юли 2020 г. (Обн., ДВ, бр. 70 от 7 август 2020 г.), с което е отхвърлено искането на президента на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 63, ал. 2-7 от ЗЗ, тъй като Конституционният съд не намира разпоредбите на чл. 63, ал. 4-7 ЗЗ за противоречащи на чл. 57 ал. 3 чл. 8 и на която и да е друга норма или принцип на Основния закон.

Настоящият състав намира също така, че процесната заповед, в частта ѝ по отношение изискването за носене на маски, не противоречи и на Конвенцията за правата на човека и биомедицината. Цитираната конвенция защитава правата на човека и на човешкото достойнство във връзка с прилагането на постиженията на биологията и медицината и касае интервенциите свързани със здравето, извършването на тестове свързани с човешки геном, извършване на научни изследвания, вземане на органи и тъкани от живи донори за трансплантация, забрана за извличане на печалба и използване на част от човешкото тяло. Задължението за носене на маски няма отношение към правата, които защитава Конвенцията.

От материалите по делото и по-конкретно от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Х. Д. Б., С. С. Р. и Я. Г. А., както и приобщените веществени доказателства - дискове със видеозаписи от охранителни камери, инсталирани в магазини - „Практикер“, „Кауфланд“, „Юск“, Хепи бай“ и „Лидл“, се установява по безспорен начин, че на 30.10.2021 год. по време на действието на въведеното с Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. задължение за всички лица, които се намират в закрити обществени места /в т.ч. и търговски обекти/ да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, жалбоподателката се е намирала в търговските обекти на „Практикер“, „Кауфланд“, „Юск“, Хепи бай“ и „Лидл“ в гр.Шумен, като не е имала поставена защитна маска. В същото време по отношение на жалб. М. не са били налице изключенията визирани в т.І.9. Жалбоподателката също не оспорва факта, че е посетила търговските обекти без да е имала поставена защитна маска.

Неоснователен е изложеният довод, че Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на министъра на здравеопазването, създавала задължения за собствениците и управителите на търговски обекти, поради което за да е осъществено нарушение, следвало да е налице нарушаване на правила, регламентирани с техен акт. С т. І. 7 на същата е въведено задължение за всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. и търговските обекти, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, т.е. самата заповед вмениява това задължение на всички лица.

С оглед на изложеното се налага извода, че жалб.М. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.209а ал.1 от 33 и напълно правилно и законосъобразно е била ангажирана административно-наказателната ѝ отговорност за описаните деяния. От субективна страна нарушенията са извършени при пряк умисъл. Жалбоподателката е била запозната с вмененото ѝ задължение при посещение в търговски обекти да има поставена маска. Действията ѝ са били извършени по време на провеждания протест и са били насочени именно срещу въведените противоепидемични мерки. Поведението ѝ се е изразило в демонстративно влизане и обикаляне във всеки един от обектите без поставена маска.

ЗАНН не допуска съществуването на “продължавано” административно нарушение по аналогия с продължаваното престъпление по чл.26 ал.1 от НК. Когато деянието е извършвано при една и съща обстановка, многократно и осъществява състава все на едно и също нарушение, то се доближава до т.нар “продължавано престъпление“ по см. на чл.26 от НК, но разпоредбата на чл.18 от ЗАНН изключва приложимостта в административно-наказателното право на институтите “множество престъпления” или “продължавано престъпление”. Съгласно чл. 18 от ЗАНН, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Влизането във всеки един търговски обект е отделно административно нарушение.

Деянията са извършени по време на действие на заповедта и последвалата ѝ отмяна не може да се отчете като основание за отпадане на отговорността на жалбоподателката, тъй като е извършила нарушенията към момента, към който заповедта е предвиждала конкретна забрана до неопределен кръг лица. Действително като общ административен акт тя има ограничено действие във времето и с отпадане на предварително заложения в нея срок (или с изринатата ѝ отмяна) действието ѝ отпада, но това не обезсилва със задна дата правата и задълженията, които е пораждала през периода на действието си. Това би било така единствено, ако е била обявена за нищожна, но такива данни не са налице по делото. В този смисъл не е налице и хипотезата на чл.3 ал.2 от ЗАНН, която предвижда, че ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. В случая не се касае за настъпила

промяна в закон, тъй като разпоредбата на чл.209а ал.1 от ЗЗ не е променяна и не е налице хипотезата на приемане на по-благоприятен закон, според който деянието да не представлява нарушение. Мерките по чл. 63 ал. 4-7 от ЗЗ се въвеждат по време на обявена извънредна епидемична обстановка и са временни. Целта им е да съдействат за преодоляването на риска от заразяване на неограничен брой хора и да осигурят възможност на медицината за справяне с възникналата ситуация, застрашаваща живота и здравето на хората. Доколкото всяко обявяване на извънредна епидемична обстановка за определен период от време се предшества от оценка на епидемичния риск на съответната заразна болест и произтичащата от това непосредствена опасност за хората, то противоепидемичните мерки, въведени по време на така обявената ситуация, по необходимост също са временни.

С оглед кръга на обществените отношения, които охранява ЗЗ и по-конкретно посочените разпоредби, които касаят обявена извънредна епидемична обстановка, имаща за цел неразпространение на зараза и опазване живота и здравето на гражданите, процесните деяния не могат да бъдат квалифицирани като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Описаните в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушения крият сериозен риск за останалите граждани, свързана с разпространение на вируса и обявената глобална пандемия. По делото няма данни за смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на конкретното деяние в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от този вид, поради което и същото не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по смисъла вложен в разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Не се касае за инцидентен случай, а за съзнателно и целенасочено поведение.

Административно – наказващият орган правилно е ангажирал отговорността на жалбоподателя съобразно разпоредбата на чл.209а ал.1, във вр. с чл.63 ал.4 от ЗЗ, във вр. с т.7, част I от Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на министъра на здравеопазването, предвиждаща налагане на глоба от 300 до 1000 лв. Наложеният наказателен размер. Неоснователни са доводите, че доколкото чл.209а от ЗЗ препраща към заповедта на министъра, която предвижда конкретните противоепидемични мерки, при тяхното нарушаване била налице хипотезата на чл.31 от ЗАНН, предвиждащ налагане на глоба от 2 до 50 лева за нарушение на заповед на орган на власт. Разпоредбата на чл.209а ал.1 от ЗЗ предвижда специално наказание за лице, което наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 от ЗЗ, когато деянието не съставлява престъпление. Освен санкционна, нормата е и материалноправна, защото в себе си съдържа както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е неоснователно.

Административнонаказващият орган е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63 ал.3 и ал.5 от ЗАНН страните имат на право присъждане на разноски по реда на АПК, като в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Предвид изхода на делото и доколкото в открито съдебно заседание е осъществено процесуално представителство от В. Д. – гл. юрисконсулт и Ив. С. – гл. юрисконсулт, искането се явява основателно и на основание чл.63 ал.5 от ЗАНН следва на ОДМВР - Шумен да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37 ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая за защита по дела по ЗАНН чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 150 лева в производствата по ЗАНН. В настоящия случай процесуалният представител на АНО – е осъществил процесуално представителство в четири открити съдебни заседания, изготвени са и писмени бележки, поради което намира за справедливо да бъде определено и присъдено възнаграждение в максимално предвидения размер, а именно 150 лева.

Водим от горното и на основание чл.63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №1729а-0001 от 25.08.2022 год. на Директора на ОД на МВР – гр.Шумен, с което на основание чл.36 ал.2, във вр. с чл.53 ал.1 от ЗАНН и чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с чл.63, ал.4 от ЗЗ, във вр. с т.7, част I от Заповед №РД – 01 – 743/31.08.2021г. на министъра на здравеопазването на Т. М. М. с ЕГН***** от с.Салманово, обл.Шумен са наложени пет административни наказания “глоба” всяко в размер на 300 /триста/ лева.

ОСЪЖДА Т. М. М. с ЕГН***** **да заплати на** ОДМВР - Шумен сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____